

חלבות תפליין סימן לב

(א) יישרתוֹת בְּלַשׂוֹרֹת. וְלֹא יִשְׁרְטוֹת (כ) בְּעֹפֶרֶת מִפְנֵי שָׁמַמּוֹת הַשְׁרְטוֹת גַּם־אֲבָרָע: הַגָּה *נִישָׁאָמָרִים שָׁאָרִיךְ לְשְׁרֹטוֹת פָּמִיד לְמַעַלָּה וְלִמְתָּחָה וּמִן הַצְּדִים אַחֲ־עַלְפִּי שִׁיוֹדָע לְכַתֵּב בְּלָא שְׁרֹטוֹת, *וְכֵן נָזְקִין (פְּרִיךְ שָׁמָר וּמְרִיךְ וּסְפִירָה תְּרוּמָה וּסְמִינָה): ז' יְהָלָכָה לְמַשָּׁה מִסְמִינִי, תְּפִלָּן עַל הַקְּלָפָן וְלֹא עַל הַדּוֹכְסְּטֶוֹס *וְלֹא עַל הַגְּוֹיִל. כַּותְבֵּן עַל סְקָלָפָן בָּמְקוֹם בָּשָׂר, *וְאַם שְׁגָה פְּסָול. מִהוּ אַלְפִּי וּמִהוּ דּוֹכְסְּטֶוֹס? הַעֲוֹד כְּשִׁיעַת עַבְדוֹד חַוְלָקִין אָתוֹ לְשָׁגַנָּים. וְתַחַק סְחִיצָׁן שַׁהֲוָא לְצַד הַשְּׁבָר נְקָרָא קָלָפָן. וְתַפְנִימִי תְּבִכּוֹק לְבָשָׂר נְקָרָא דּוֹכְסְּטֶוֹס. וּלְפִי זה, קַי אַמְרִין כַּותְבֵּן עַל סְקָלָפָן בָּמְקוֹם בָּשָׂר, תִּנְיֶנוּ בְּאַקְדּוֹם הַיּוֹמָר דֵין אַלְפִּי בָּשָׂר, וְהַנִּינוּ בָּמְקוֹם חַבּוֹרָא בְּבָוק לְדּוֹכְסְּטֶוֹס. יְוָקְלִיבִּים שְׁלָנוּ שְׁאָרָן חַוְלָקִין אָתוּם יֵשׁ מִחְשָׁרָקָע *לְתַקְנוּ וְלְתַחְלִיקָו. וְאַפְלָו אָם קַי חַוְלָקִים קָלְפָתוּ קָעַלְיוֹנָה שְׁבָמְקוֹם שַׁעַר אַיִן אַלְאָבָדִי מִחְשָׁרָקָע *לְתַקְנוּ וְלְתַחְלִיקָו. וְאַפְלָו אָם קַי חַוְלָקִים קָעַרְוָר לְשָׁגַנָּים קַיהֲאַרְיךְ לְגַדְרָר מְפָנוּ כֵּה.

(ב) הַבָּשָׂר גּוֹרְרִים כְּרָבָה עַד שְׁאָרִין נְשָׁאָר אֶלְאָ סְקָלָפָן בְּלָכְדָ: ח' *אַרְיךְ סְקָלָפָן לְחַיָּה מְעַבָּר (יל) בְּעֹפֶצִים אוֹ קְבִּסִּיד, *וְצִרְעִין שִׁיחָה מִעְבָּד לְשָׁמוֹן. שְׁטוֹב לְהַצִּיאָה (כ) בְּשִׁפְטוֹיו (כח) *בְּתַחַלָּת

פאר הילטב

שלא בפרקן, וציע בפורים שפְּרָטָם, עכברת, עין בפְּנִים באירוע ח'יב סרי לב פסקוק בל'א שְׁנָטוֹת, וכשאקסטרטט שיכת עליונה דין, עיר מ'יא: (ל') בעקבאים.

הקל'ר ש'אלר ח'יבדר וח'לון זאטו מושע'הן אוותן בעככן לבן קיד' ש'הא סקל ולען בולוּת, וקצת טוּרְטָם גראָז לער' מנג' פְּשָׁעָן כוּבָּה על דְּקָרְבָּן רְקָבָּן קְדָמָן: ושביך ש'קנאנת סוליטרים הוא זה ה'בל' יונְהָה פְּרִיט, וочек ש'קנאנת מן ה'פְּקָדָה בולוּת, וקצת טוּרְטָם גראָז לער' אַלְמָן אַגְּזָה, ומאכָה כהה שְׁתַּקְעָבָן קְלָרָה אַנְיָן ה'פְּקָדָה, גַּם ש'י כל' פְּאָוֹתָן אַנְיָן עַשְׁר, ורא'תא פְּלַחְתָּה לְשָׁן לְפָנֵי אַנְיָן ח'וקָן ד'יד ט'ל'יט לְבָן ז'אָם ו'אָמָן לְבָנָה, ומייס' נ'קאה שאין לה'ט'ו ד'ישָׁב, ו'אָס' ס'ה ש'אָמָן כוּבָּה קְהָלָן מְהַכְּבָּעָן בְּקָטָב ט'וּר' ס'כָּר ע'ר' ה'קְרָבָה הָהָר, ומ'ה ש'גָּזָאָר נ'קָבָק בו ה'או גְּנָשָׁה כ'רָשָׁה אָרָק ע'ם קְהָלָן ז'אָן ח'וּמָן.

משנה ברורה

ולבדתך ותור בישר ל'פנות השיטות הרשות בירדו. ואם לא שרטט אפלול שיטה עליונה, אין באהר הלהקה: (א) ישרטט. פרוש, לכתחה, מושום וקמך פשיות עקומות, אין לסתל סתפלין: (ב) בענפרה. (ויט) וכן בdryo ובסקרא וכלי פיזיא בז'ן, ואפלול (כ) בין השיטין אסור לשלישטט בוו', וכל זה לכתחה, אקל בדיעבד אין לסתפיז', בן מכב סלשלטס-קמזהות וסגוליה רכה; ובתשותה דבר' שמוואל פימן שבס באאות עליידי השרטות השורה; אם לא דכתה מחתה השוטות, ען (ג) בענפאים או בטסיד. ולעוכבא הוא, (הו) רלא מקרין שטש: (ח) (כג) בענפאים או בטסיד. ריניח קעור פסיד עד (ככ) שיפל השער מאילו ולא עליידי ברקעה. אם הוזיאו קרטן לא יתבצ' עליין, דקו'ו דסידטרא עדין ופסול. וו' (כג) מי שוחולק וטכט, רטספר שוחזיא הצעות לאחר ר' ימס אערן לא עבר שערות מאלין, גנאה דבר' שטש: (ח) איז אפיז'א, (הו) רלא פלא בשער בלא, ורין דכבר הצע בעסיד ונתן הונן להנץ לא מקרין דפטרא. ען שטש: (כד) בשפתיו. וקידיעד (כד) דיז שטש בקמץ-שברה⁽³⁹⁾: (כה) בחתלה. וווער (ככ) אין צריך לא להזיאו בשפתיו קלא להחשב שפטעברדים לשבה, אלא במתלתו בלא, (כו) ואפלול גמישע העבד פמה ייטס, רכל הועשוה על רע עת ראנועה הוא עושה⁽⁴⁰⁾.

... וקידיעד אם לא גנד קל'ך, ען בקמץ-השך שדעתו לחמייר, וכן בתשותה ליל-טפלטס נדרר מן הנוד הקלפה בז'ה חסמוון לשבה, דעליה בז'ה של שטש שטש. אז דאיין לסתות ביד דסעל בדיעבד ריש' לו על יט לסתה, מה שארא דאיין טשטי, דבלא זה אין צלוי בק' שם וו' ולא גויל ווילך דוינטסוטס, פמ'ג. ואכל קחיתת פטרים וקוזוות לאל פרדר גנטה קרבפ'ס לנטן מזונה, בז'איניא בירוחה-ערעה ובבלא הז קפטלין, אם הוא בקוקס שלא גויל להשיג פפלין אטראים יט אלל אעלע טש בעכבר, בכל בתפלין ייטט' בו בלא ברכתה, ען שטש בפריטטס. וווער דז' בתו קרבפ'ס שזבאה באפער-משעה פק'ן א-פאלותה פפלין הלהקה איז, גנטק'א-האה איז מעתשובת ר' עלייך אט' פק'ן ייטן במשע דהוא סוכר' שזוא דאודויא⁽⁴¹⁾, וכן לא לסתקה סברא ליה הרא אונריא. וויל קוקס בתשותה דזקק ש לסקל בתשותה מושנזה-יעקב רודיט סיטין מט. וכן שטח בתשותה פורתה אנט'ן' בשלא לסתה, תשותה פטנס מאירוא סיטין מט. דז' משלטנו מותספנס גיטין דז מה בוחבון ברב צל אל קל'ך שאיר שטרים וויל סטמא קל'שטה, וו' שטמא קל'שטה, וו' שטמא קל'שטה⁽⁴²⁾: דההשי ביוזה-דעה רע' א-סער' ובסב'א לה דטבנ, וו' פטנס מאירוא' מלך א-סיטין

שער הצעיר

(ג') ביתו ומוֹחַךְ מִן הַתּוֹרָה: (ה') בְּחַנְכָּה: (ו') פְּרִימָגָדִים: וְלֹא חַנְכָּלְךָ בְּרוּיָה: (כ') שָׁם: (כ'ב') בְּגָלָה יִתְּשַׁבֵּת עַת: (כ'ג') אֲגִזָּאכְרָהָם וּפְרִימָגָדִים: (כ'ג') מִשְׁבְּתִיבְנֶשֶׁסֶת סִינְמָר: (כ'ג') אַלְמָה בְּפָה וּפְרִימָגָדִים: (כ'ג') קְרָאָשׁ בְּפָהָלָתָה קְשָׁוָה: (כ'ג') פְּרִימָגָדִים:

חלבות תפליין בימן ל'ב

ביאורים ומוסיפים

ודוכטוטוס בצד החיצון שלעד השערות, וספר תורה נכתב על הנול במקומם השערות. תפליין שנכתבו על דוכטוטוס, או על הנול, או על הקול' במקום השער, פסולות.

במנוגן, אין נהגים לחייב את העור לשנים וכמו שכתבו החות' שם (ד"ה קלף), אלא מוגרים הרבה מחייב הפניימי שמעוד הבשר עד שלא נשאר אלא הקול' לבר בלבד הדוכטוטוס, ומცר השער מוגרים את קלפתו העילונה, כפי מה שציריך כדי לתקן ולהחליקן, והוא קלף המכשר לכתוב עליו תפליין. כתוב הנשמה אדרם (כלל ד', הובא בביב'יל ד"ה לתקן) שיש להזוהר שלא לגורר הרבה מצד השער, כדי שישאר מקליפת העור העלונה שהיא הקול'. ובשות' תחת סופר (אר"ח סי' ג, הובא בביב'יל שם) כתוב שאין ציריך להזוהר בו, שבל שנקולף מהעור החלק הוגע בשער, נחשב קלף, ואפילו אם קלף גם מצד השער.

[מהיל ד"ה לתקן]

ובקחטטוס אורתיתים תשובה ג' משפט שפקל בזזה⁽³⁷⁾.
ונוחלקו בגדר קלף ודוכטוטס, שדרעת הנשמה אדרם רק הקליפה העילונה בלבד חשובה קלף, אלא שמי'ם השכבה העבה והדבוקה אליו נטפלת אליו ונכלהת אף היא בשם קלף וכשרה לכתוב עליה, אך אם חסרו את הקליפה העילונה בשל ממנה שם קלף, וכן ציריך להזוהר שלא יגורר יותר מידי, ולדעת החותם ספר שכבת הקלף עבה היא, וכולה נקראת קלף, וכן כל שגורר את שכבת הדוכטוטוס, לא איכפת לנו אם גורר מן הקלף יותר מכפי שעריך כדי לתקן ולהחליקן.

ולמעשה, לעניין הסרת הקליפה החיצונה מצד השער הנקראת לצח' (כדי שלא יהיה הקלף עבה היא, וכולה נקראת קלף, וכן כל קי'ק) שאם היא קליפה דקה יש כתוב בשות' שבת הלו' (ח' סי' קעה) שעד שטחיה של דקה יש לעדר שטוח להסירה, ש愧 שהגוזלי הקדרש (ויר' סי' רעא סי' א) במנוגן אדרם, מ"מ דבריו דוחוקים, ובמאיר ובחדר לאברהם נקט במנוגן, כתוב בשות' מנהת עזח (ח' סי' ב), שמי'ם אין לשנות מסדר העיבור בסיד הנוהג מכמה דורות.

[משנ'ב ס'ק מ]

ד' סופר שהזביה קערות לאחר ר' נמי ועדיין לא עבר שערות צליחין, נראת דקדubar אין קפידא⁽³⁸⁾.
(38) ובמנוגן, אף על פי שנין לעבר את העורות עם חומרים בימיים, כתוב בשות' מנהת עזח (ח' סי' ב), שמי'ם אין לשנות מסדר העיבור בסיד הנוהג מכמה דורות.

[משנ'ב ס'ק מ]

ובדיעבד ר' יוסט מתקב'ה⁽³⁹⁾.
(39) ואך שלענין כתיבה כתוב להלן (ס'ק עה) שציריך שיאמר בפיו שבורוב לשמה, ואין ד' במנוגה באף בדיעבד וכן הקשה הרעיק' א' שם בגליון על לשון השוע' וראה משנ'ב לעיל סי' יא סי' ח'. תירץ הריש' הרוב (טל'יא) שסומכים על דעת הסוברים שאין ציריך לעבר קלף לשמה, ביצירוף דעת ספר התורמות (הובא ברא'ש הל' ספר תורה סי' ג, שהוא מקור הדין שיש לומר בפיו שמעבד לשמה), שהסתפק לומר שדי במנוגה בלבד [וכן ציריך בביב'יל (ד' וה' זיריך) את דעת הסוברים שאין ציריך עיבור לשמה, וראה ביה'יל לעיל סי' ד' סי' ד' ר' יוסט בלא בונת].

[משנ'ב ס'ק נ]

כל קעושה על דעת ראשונה הא עוטה⁽⁴⁰⁾.
(40) ואם המשיך אדרם אחר את המל'אכה, מכוואר בביב'יל לעיל (ס'י המשך בעמוד הבא

[משנ'ב ס'ק כא]
לקבוקה, מושם "זה אליו ואנהו"⁽⁴⁰⁾.
(40) ואך על פי שאין נראות מבהירן, מ"מ ציריך ליפעתן מושם "זה אליו ואנהו", כמו שכתב הדרמי משה (אות א, וברמ'א סי' ז וראה ביאור הגרא'ם שם).

[משנ'ב ס'ק כב]
ואפלו בין שטין אסור לשפט פלו⁽⁴¹⁾. וכל זה לכפיה, א' אבל קדריעבד אין לפקב מפקת קשורת קשורת⁽⁴²⁾. אם לא ר' קבב מפקת קשורת⁽⁴³⁾.
(41) וכן לושים בו סימני חותם והיוו לשמייה מנוגנה, או לשם אישור על כשרותם והגאה שעברו וכו', כתוב במקדרש מעט (ויר' סי' רעד סי' מט) שאסור. ובשות' אגרות משה (ויר' ח' סי' קמ') ובשות' צין אליעזר (ח'יט סי' ז) כתבו שאין לעשות כן אף מצידו الآخر של הקול'.

(42) שכתחילה ציריך שלא יהא צבע מזוחר בפרשיות, וכמו שכתב הדרמי (אי' סי' ח) בשם הלבוש, אבל בדיעבד אין פסולים. ובשות' אגרות משה (שם) כתוב שאף לחקוק בקלף בלבד דיו אסור, ואך אם אין בחקיקה צורת אותיות אלא רק קווים בעלמא.

(43) ולענין הרחקת הכתוב מהשרטוט, כתוב בשות' הביח החדרות (ס'י פט) שאין מודוקים שייהו האותיות ממש במקום השרטוט, ובשות' רעיק' א' (בזהוויק סי' ב כתוב לבוי מזורה וספר תורה שהשרטוט בהם לעכבה, ולא כמו בתפליין) שאם הרחקן הרבה מהשרטוט פסולות, והביאו הפטורי תשובה (ויר' סי' רפח סי' ח). והדעת קוחשים (ויר' סי' רעה סוף סי' ז) כתוב שם הרחקן הרבה כשיעור קש פסול, אך אם הרחקן בשיעור שעשרה או שיתים אין פסול, והויסקו הותעת קדרושים, שאם הרחקן הסופר את הכתוב מהשרטוט, יכול הוא לעבות את ראשי האותיות כדי לפרקן אל השרטוט. והיינו גם אם שרטוט לאחר כתיבה אינו מועל. אכן המקדש מעט שם סי' ק' לה' הניתן בדבריו אלו בצע'.

[ביה'ל ד' ייש אומרים]
ודע דשיטוט של תפליין לקליל עלא אין ציריך לקיות לשפטה⁽⁴⁴⁾.
(44) ודין שרטוט של מזורה וספר תורה, נתבאר בביה'ל להלן (ס' ח סי' סוף ד' בותחלה העבר).
[ביה'ל ד' ונקהו]

שיטוט לשפט להשין לזר השין, ולטילה ולכיפה ובקצרים שיטוט לזר⁽⁴⁵⁾.
(45) וטעמו, שלענין שירוטות בין השטין, יש לחוש לדעת ובינו שמחה (הובא בב"י שפט, כוון שאין שירוטות זה גוצר מודנא, ולפיך יש לעשות מעד חז' ויראה השירוט מבנויים). מה שאין כן בשירוטות שמילמלה ולמטה וכן הצדדים, שנוצר מן הדין, ואני פטל, וכן יכול לעשותו מעד פנים.

[ביה'ל ד' לא על גויל]
ג'oil הוא קעוז⁽⁴⁶⁾. וישנם שלשה סוג עורות שמשמשים לכתיבת סת'ים: ג'oil, קלף, ודוכטוטס. עור שיעירוה בשמלותו ולא חילקוו לשנים, נקרא ג'oil. ואילו עור שחילקוו בעכוי לשנים, חילקו החיצון שבעד השער נקרא קלף, וחלקו הפנימי שבעד הבשר נקרא דוכטוטס.
(46) שנינו בבריתא (שבת עט, ב), שהלכה למשה מסיני היא, שהטיפין ונכתבות על הקול' בעדו הפנימי שכגד הבשר, ומזורה נכתבת על

הלוות תפילין סיון לב

באוורים ומוספים

לдин ביריה, שرك אם לבסוף עשה מן העורות תפילין או ספר תורה הובר הדבר שלשם קר' עיבודם, וכן שקיים אין שבדאורייתא אין ביריה, לא הובר לשם מה עיבודם, ולא חשוב לנושה לשלמה.

והחו"א (שם) הקשה, שבם באופן הראשון, שמתנה שוכן לשניהם, אין עירוב לשם ספר תורה, שהרי מתנה שוכן לשניהם לזכר חול. ותו"ז, שלענן דין לשלמה אין צריך להשוו בהחלה לכרוב על העור ספר תורה, ומספיק שיקוש לקורשת ספר תורה ואם וירצה לכתוב עליו ספר תורה יכתוב, מה שאין כן באופן השני, כשהעירוב לשם הוא להדייה בדרך, לא מועיל, משום שקיים אין שבדאורייתא אין ביריה.

[ביה"ל ד"ה בתחלת העובד]
ובקען קייאן דין דאין צריך כלל שימת לשלמה ^{לשלמה} ⁽⁴⁷⁾.
(47) היו לנו השרוטות והחולקות הקלף (ושלא בדעת הבני יונה וו"ד סי' רעא ס"א) והקסט הטופר (ס"י ב ס"ב) שכטבו שלכתהיל היה למד את העור ולהחלקו לשם). אך לגבי השחרת הרצונות, מבואר ברמיה לאקמן (ס"ר לג סי' ז) שצערין להשווין לשטמן. ולענן הסורת השיעור והולוק העור לשנים, צידר החוו"א (או"ח סי' ו סי' יא) שאין צריך לעשותם לשם.

[ביה"ל שם]
אף יש מן האקווריים שפחחים נזק ליען שרטוט וכור, אפלו ריעבד ⁽⁴⁸⁾.
(48) ומי"מ, שורטוט על ידי מוכנות גלגולים, והרינו שאדם מסובב גלגול ועל ידי זה דחק את הבROL שמשרטט בו, והאדם חושב שייהיה לשם, כתוב בשווי שבט והלו (ח"ב סי' קמ"ה) שנחשב שנעשה לשם.

[משנ"ב ס"ק כה]

צית לה א"שעה מועצת בונה ונותנים אדעתא דהכ"י ⁽⁴⁹⁾.

(49) והחו"א (או"ח סי' ו סי' י) ביאר, שמחשבת הלשונה של העוכבים לאו בולם, אלא בגין שניכר שהפעולה הריאונה שעשויה הגני נعشית מוחמת ציווי הרישורא, מתייחסת הפעולה לישראל באילו עשה הגור בשילוחות, ומועליה מחשבת הלשונה של ישראל עצמו, מה שאין כן בפועל המשבת, שכבר אין ציווי המושך ניכר, אין הפעולה מותיקת לישראל, וממי לא לא מועילה מחשבתנו.

[משנ"ב ס"ק כה]
ותחלת הקעבור מקרי בשלשים קעוזות לחוץ כסיד, ולא בעה שמשוקם לחוץ המים קדום ⁽⁵⁰⁾.

(50) ובואר החוו"א (או"ח סי' ו סי' י), שכונת המשנ"ב לומר, שלא רק צריך לשורות במים לשמה, אלא ש愧 אס שראן במים לשמה לא מועיל לעין המשך העיבוד לומר כל העשה על דעת ראשונה הוא עשה. אמונם דעתו לחולק, שאם שרה אותן במים לשמה, שב אין צריך יותר מחשבה לשם אם עשרה בעצמו את המשך העבודה ואינו נזון לנכרי לעשון, מפני שסוף סוף תחילת העבודה היא, וקבעו במחשבתו וברצונו לספר תורה, ושירך בה כל העשה על דעת ראשונה הוא עשה.

והו"סיף, שאם אמר בתחילת בפיווש שככל העבודות שיישעה יהיו לשם ספר תורה, משמע שנחשב הדבר כאילו אמר לשם שענת העבודות עצמן, וכן מבואר בביה"ל לעיל (ס"ר יא סי' ד"ה שיאמר בתחלת) לגבי טויה, שבכיוור כוה אין צריך לדין כל העשה וכו'.

[משנ"ב ס"ק כו]
טהור לשגונות תפילין ומזוזות אף דנקשם קלה מטעה ⁽⁵¹⁾.

(51) ובמו שביואר המג"א (ס"ק י), שאף על פי שאין מורידים מקודשה חמורה לקודשה קלה, בגין מותר מפני שאיןו אלא הומנה. וממי אין דעת כהומנה גירדא, שהרי מבואר בשיער לקמן (ס"י מב סי' ג) שיזמנה לאו מילתא היא, ומזהר לשנותו אף לדבר חול, ובהכרה שכיוון שהזמנה היא לגוף הקודשה ולא להמשיכ קודשה בלבד, עדיף הරבר מהזמנה גירדא, ובאופן זה הזמנה מילחאה היא, ואסור לשנותו לדבר חול, כמבואר ברמיה שם.

[משנ"ב שם]
אנני מונגה לכתארצה שאוכל לשנותו לכל רברא ⁽⁵²⁾ וכו', פאן מסתקים הארוחנים אם מהני ⁽⁵³⁾.

(54) ואף שאם ישנה ויעשה מוננו תפילין, נמעא שימושם בקהל שלא עובד לשם, שהרי מועלם לא עיבדו לשם תפילין, ומצות ספר תורה הדיז שונת ממצות תפילין (וראה שער התשובה סי' מב סי' ח), כתוב החוו"א (או"ח סי' ו סי' ה) שקדושת ספר תורה תפילין ומזוזות אחת היא, ונמצא שכשיער לשם קדושת ספר תורה החומרה עיבר בכר גם לשם קדושת תפילין הקלה ממנה.

(55) ובטעם הדבר כתוב בביה"ל (דר' או לשם), משום שבזה צריך

המשך מעמוד קודם

[ביה"ל ד"ה וצרה]

שזהו ראותה ⁽⁵⁴⁾ וכור, וויש לציין ⁽⁵⁵⁾.

(54) וכן כתוב החוו"א (או"ח סי' ו סי' י) שזהו מראורייתא.

(55) וטעם הפוקך בברורי הבית אורה מבואר במקדש מעת (ס"י רעא ס"ק ה), שהרי עוזים מהעורות גם בתים לתפילין, קמיעות, ופרשיות לתפילין ומזוזות.

יא סי' סוף ד"ה לשם) שאין שייכת הסברא של כל העשה על דעת הריאונה הוא עשה. אכן החוו"א (או"ח סי' ו סי' י) כתוב שאף באופן שהמשיך אדם אחר את המלאכה, מ"מ כשר, שכן שתחלת העיבוד היה לשם, מומילא כל המשך העיבוד סתמא לשם הוא וראה שוער להלן סי' ומשנ"ב סי' ה. והגורי הקרש (כל ג אות בכתוב ספרה זו בשם שווית גור אורה יהודה, ונחיל עליה).

הלבות תפליין סיינן לב

כלה באר הגוללה

ט

ת ביהדותם וברוחם
רוח וריבוים הם דחקלי
שלא לשכה א בפרק
אי מהלכות פלון
ב הילכות ספר
תורה בשוט ובנו ברוח

שער תשובה
תקשיה דקה אבל לא אם הוא טום עיל פניו ובעאות: (יג) ס"ה. עין בה"ט בשים
עה"כ, ובקצת מאריות חגי ס"י אין סכ"ב שפער פקואן עצל עהאי השג אולן מוקרי קש"ע
תביבי בזען, ובצל פנום מאריות הוליכי מומלץ' ודקוטר שסידן עם עהאי עין שם. אקאנ
שעגנאי'איה ס"י זו הדריך בזע פכבר וכתיבת לשלחה פנוי פקשות חזרה לאדרשה
אליקא, וכן מאכעט מסיר לש"ז צפתקרא דחיקא מלחה הווא ופכני פנוי לש"ז ובין
איקא. ואם עבר לסת' טפוני לתפלין ומוחות שקליט' מקרע'ת ס"ת, ראמ עבד לתפלין

שער תשובה

באור ההלכה

זה בתקלו: (ט) בית יוסף ואחרונים, וROLIA בחתובת עזורה' ב ולקפן בסין מב שערית שוקה, ע"ש: (ט) בית יוסף: וכגד אגרטס ואלה רבה באורי הגר"א לעיל בסימן יא לדעת איזים יתנו להישואל כי גם הטעונים סברא לנו בנהומבר'ם:

וְגַם הַכּוֹר בְּסִיד עַד שִׁיפָּל הַשְׁמִיד מִלְאָיו, וְאַז
אָלָיו חָרְיוֹן דָּבְרָא, בְּכִישׁ מְאָוָה: (י'כ) ס'ת. בְּשַׁעַר
אָזְסָר לְכַטֵּב חַפְלָן גַּל חָרָק שְׁנַתְּכַבֵּד לְשָׁם ס'ת. וְאַז
יְרֻעָה אֲחַצִּיכְלָה לְשָׁנוֹת לְקַרְבָּה קָלָה שְׁיָהָה רְשָׁתָּה
שְׁחַקְשָׁה עַלְיָה. וְעַזְנִין בְּתִשְׁוּבָה עַמְּדָה צְדָקָה סִיקָּם פָּאָה
לְרַצְחָוֹת שָׁלֵל הַפְּלִין לְהַשְׁפָּט שְׁבָה אַפְּשָׁתָר מִקְּרָב
בְּהָאָה דְּבָרְכוּזָה טָהָר ג'שׁ. וְגַם בְּרִיד סְגָנָן רְעָא

משנה ברורה

וחיהלה הבודד (ט) מקרי כפישים העורות לתוך הfid, ולא בעת שטושים לתוך סטם קדום³², מפין דוח לא מקרי עדין עבד: (כו) לשם ספריתורה. וזרעשתה חטנה מתקפלין ובכלל קאומים מענה, ואך-על-פיין (כט) ספר לשוטה לחפלין ומוניותם אף דקדשים קללה מפנה³³, אכל לדבר חל אסורה לשנותו, לבר (כט) אם התנה בפירוש בוחחה עבון שיא מתר לשנותו אף לרבר חל אן מתר לשנותו. וכוכן (ט) שינהנו בן הפטרים לכתחה באת שטושיםים עורות לתוך הfid שיא מתר שיא מתר: אני מותן עורות אלו לתוך הfid לשם קרשת ספריתורה, ואני מותנה לכתשארעה שאוכל לשנותו לכל תרור³⁴. ולא כמו שינהנו הפטרים שאזכירם: לשם ספריתורה או פלין או מזונות או שאר דבר רשות, איזו מספקים האנרגים אם מנגין³⁵, וען באהר הילכה: (כו) פסול. ולא מהני רק למותה בלבד, דקדשותה קללה מתחפלין: ואם עבד העור לשם עצומות, לא מהני לכתב קשיות עליין אם עשה אחר-כך קלף מהן, דקדשותן חטנה, ואפלו לישוטה מהן עור בתים יש לומר נמי רפסול, דקשותן חטנה מנגינה [פמ"ג וען שם עוד מה שכתב בזיה]: ט (כט) אפלג. ובסבירות לה להרבותם עזבונם עולשה אדרעתא רנשה, ואך-על-פי שהעכרים אומר שישומע לישראל, אין פיו ולמו שון בזיה. אכל המרא"ש סבירות לה דכין שהורא עומד על גבו (ט) בוחחה בעת שטושים העורות לתוך הfid ואומר לו שיתגונם אן לתוך הfid לשטה, ולא בענין הפונה של העכרים לזה רק בעת וגע נמיים לשיד, צוין לה אעsha מותעת קה ונותנים אדרעתא דהיכי³⁶. אכל האם הישראל העומד על גבו חשב בלבו לבר לשטה, לא מהני, ואכלו אומר לו (ט) בפירוש, כל שיעמוד מרחוק ואינו מלמד לא מהני אפלג לררא"ש: (כט) קצת. אפלג אם לא סיינו רק (לט) בסוף עבד, ואפלג גם זה היפוי לא היה רק בשפטותם עם העכרים, פשר. וכל זה לא מזונה בעלמא, אכל בדיעבד לררא"ש בשר (טט) אפלג לא סיינו כלל. דעכום אדרעתא דישראל המזינה

לונדר ה-אלפֶר

הלוות תפלה סימן לב

86 בָּאָר הַגּוֹלָה

ואר היטב

בפטור נאבור מעתה, אבל אינו מוציא אם סענו להשיח הרצועות. וכך ריעוב אפללו לא סיינו כל פשר, וועל-פוגים צידר שיאמר לעופר-כוכבים למן תחוך פסיד לשלמה, וכן קארעישן סי' ו' בדורות' סי' ז' עד: (ז') אין. כתוב הג'ם אם נגנו מוחילה בבעוד לשם קבשה יובל להליח נונדר-זובים להזיאו עילתנו ויאיצ לסייע עוז, עין מ"א: (ט') סיינן רעא. דיבולין לחוד וילתקנו עיש' שיק א' מש'ש: (ט') קתוזים. בתקופת דסוטה דר' ז' חטבו בשם קוריאלמי דאפללו שאר קדרים שיש בכם שמות אסרו לכתוב על עוז בחתה טפאתה, מ"א. בתקופת הרמ"ע סימן לו ז' קרב דריש מועלות: ריש שליל מצה ש' כ' כ' בשכניין זביעת. אי בקמת טמאת שולקה משוחה אס עירוקין בשיר אפליליה קיפן בשקאריך וסבילה להקמיה. עוז של בקהה רובעת ונרבעת אסור שם שקדין עופר עליין וען קרבן גנש בקהלות. אפרע-לעפי שנזרה גנבר דק

משנה ברורה

לעשות לשלמה עצה: (ל) וכן נתקגין. והמנג' לפי הבר אחרוניים לכתה עריך להיות כך: שיטים היישר אל בעצמו העורות לתוך הפייר ולשלמה, ויאמר לעופים שבל שאר מזאת קעבדר שצש' הוא יעשה גסיכון לשקה, וכן לו הוכחים אחריך להזיאו בעצמו ולמקנו זאין עריך עוד לעמד על גבו ולטינו עוד. ואם נמנם היישר אל העורות בעצמו עזין בקה נסיד לשקה ולא אמר בולם להעכו"ם, בטב הדריך בקדרים דצרייך לחולות נסיד לשקה ובזורה דעה בסיכון ועא' בשד אכלו לזרבי קרבב"ם, וכב"ח אוסר. אבן לפי דברי נסיד ביהודה בסיכון קעה, עין שם, ובאווי הגאון מהר"ם בנט על פקרכי סוף הלוות ספר-תורה, יש לתקל פריערכ"ה. ואם סיינו היישר אל להעכו"ם קצת בפסוף ובזה גמר מלאתה העבור, ולא אמר לעכו"ם פל שיעשה זה בזורי לא מזני, דמסיע אין בו מעש. והני מלי שזה גאנדר העבור לא עטה בעצמו רק בסיע עס העכו"ם, אכל אם גמור כיישר אל בעצמו בל"א סייע עכו"ם, בגין שהזיאי כיישר אל קעורות מן הפייר קדם שנגמר עבון וטיר וויהים בתוך נסיד לשקה, הטע' לקל דרבינו, וכן שברורו באהר הלה'ה: ל (לא) בעניות עזין. שפטן בסיכון, או שאלו הנקבים נטעו יותר מהרש משלו. שיטים אומרים (ט) שיקתב בראש בקנום בקום שאין דרכ' לעבר קהראש ויאשר בקמ' עד אחר העבור, ולא יטפן בפרטץ מנקמת דורה, ובדיינר יש לתקל מהשלה דערוזה: יג (לב) לשטמים.

שער הארץ

ג סדרת טרנשטיין
הקלות תפלין
ד סוכת השם ירושם
ו גיטור ביריה דתא שם
ק שם קשא שקה לאן
פ באשר ה שבת קה
ו שם תפלין נב
ד סדרי אנטדרנש
טיטן לג מ שם

באזור הלבנה

הסתירה, ובו נבי עלי-ברוך בוגר גרעין, דבוקהו רעד פסיד אפלול לא היה בפכו ראנון שום אמירה לאעפויים מהגן, כמו שנראה מזכרים השור בזיווינדז'ה שם, ובן ציריך ע"כ אמירה לעצויים, דקסיע לבר אין מילאן מילאן עלי-ברוך רבעתת התי"ז במא שקבב בקסוין, אין רוזה לופר שיקשה איזה מושעה בטייען עכבר בלי קעבאים, דקסיע זו בזאי אין בו מילש', אלא רוזה לופר שיקשה גם הוא איזה מושעה עכבר בלי קעבאים, וכשרה התי"ז לוואר רוזה בוראי קשיב הזקנה במלתא לעדרשה. ביז דבלא גדור היישראל לא קה זידין קערוד מילבד, ועד קאן לא קה קהמייר והטוקפאות אל דיקון מלול ווישטוטו וה לא קשייב זיקנה לנטישת. פון דבלא קבר גדור קל-איכת קענדן, אבל קהו שיקשה קברוד מישען גבורקה, דבלא איטשיטו לא קהו קערוד נטבר גבעבור, פון, וול נה היביא וראה שיקונת שדק נחאה קאנז דקאניאט אנטוין, פריש, דבלא יונן שבט בזאי אין גבור איסר עפער, וכמו שักษב בלחובות שבט לא-זען שאר קאכורות, ובזאי פקנין. אבל עלי-ברוך זikan לא בזין רוק שיקשה מישען טיען מילכט שהייא טזקנה פעליאן זיקנה עטירשה, איסרין כל-לעפין בישעינה האפר בפדור עצמן, זהה בזאי פקנין עפוד אף לעזען שבט זיקנו שטוכמי פשחת דר עז. דעריך "הו מלומ קאנז גאנפער". אבלא אף ריל איז שעה כי אם מלתיה בזילא שערןן שם עוז גלעיז וליא גלט, קאניאן שבט דר עט, חביב טשומ עפער, איסרין כל-לעפין בישעינה געריז לבר, קהה גאנפער עיליך קל-איכח קערוד לרהו אעל-זיבינה קעל ויליא דטנטא, דהובן. קל-לעפין מילוי עטן לענין לפסה, ואיסרין אין איז איזרין לומר זיכית ווועז עיל קההו, דקסוטו לבר דיא, וטטלא אין איז איזרין גס-זין לומר שיקשה לעפערם בזילא קערוד לא-שפתה, ווועזה ייזר כל הקישויז מילכני קבר טויז זוקב. סטילא סטילנייה, דשניר עגנוי סייעו לי: אם עשה פעללה בזקפתות קעבאים ואסלה בעוחלוין, קהה וראי לא מהוי ריק באפין גשאפור לאלז'רום לומן לומן נסיד לשלקה, ואסלה זוז לא מהוי ריק לזרוא"ש, וזכה מערבי השליחן זרוויך שכתוב "ויסיעו אקזט בעבורזה". אבל ודי איז עשה פעללה בעזמו מללאכת קענדן, איז שחתולת קערוד עשה קעבאים, פון דבלא גישטאל לא קהה גגון, פיראלה לה להנ"ש זטבנוי איז אס איס איס איס קבר להעבירות